

Αφιέρωμα

Παραθέτουμε εδώ ένα απόσπασμα από τον επικήδειο λόγο της κόρης του Πέρη Ιερεμιάδη, παρουσία δικών του προσώπων, στο ξόδι του στο κοιμητήριο Ζωγράφου, Αθήνα 14 Μαΐου του 2007. Το πήλινο μνήμα του έγινε περιβόλι μυρωδικών φυτών με έναν ξύλινο σταυρό να δεσπόζει, έργο των καλογοριών της [Ιεράς Μονής Ορμούλιας](#). Οι κοντινοί του συναντιούνται εκεί, ποτίζουν και φυτεύουν στη μνήμη εκείνου που πάντα θ' αγαπούν και θα θαυμάζουν.

"Celui qui n'est pas capable d'être pauvre n'est pas capable d'être libre".
Victor Hugo

“Δίχως να το θελήσεις μήτε να το γυρέψεις
εμπνέεις θαυμασμό, σεβασμό και αγάπη
σε όλους που σε γνώρισαν.
Κείνος που σε γνωρίζει αδύνατο να σε ξεχάσει.

Μας φωτίζεις με το βλέμμα σου
ακόμα σήμερα σαν χθες.
Εσύ, ο μάγος των ελάχιστων,
ο ποιητής του καθημερινού,
εσύ που παραφυλάς την ομορφιά στα πράγματα,
στα πρόσωπα και στις ψυχές.
Είσαι κείνος που ανασταίνει τα χρώματα
επιστρέφοντάς μας το κάλλος.
Εσύ που εννοείς τα πάντα,
με το λόγο σου το μοναδικό
και το τάλαντο της αφήγησης,
εσύ μας κάνεις να ονειρευτούμε και να γελάσουμε,
μας καλείς πίσω στη σκέψη,
μας καλείς πίσω στην απόλυτη ανάγκη για σκέψη,
μια σκέψη θρεμένη με χρυσούς καρπούς από το
παρελθόν.

Πέρης, ο Ροβινσώνας του Βασιλικού,
ο βοσκός του Κουκάκη,
ο ξυλοκόπος της Payolle στις Cévennes,
ο Διογένης των Πεταλιών
που μπρος στο βασιλικό παλάτι
διαλέγει το ξυλοκρέβατό του
σφηνωμένο ανάμεσα στα φουντωτά θυμάρια
κατάντικρυ στη θάλασσα
πλάι σε μια καλή φωτιά.
Εσύ, ο φίλος των ιερών αϊλουρων
που μαζί τους μοιράζεσαι
τη χαρά της ελευθερίας,
την αφοσίωση και τη χάρη. (...)”

(Επικήδειος, 14 Μαΐου 2007)
Μετάφραση από τα γαλλικά: Βασιλική
Παπαγεωργίου